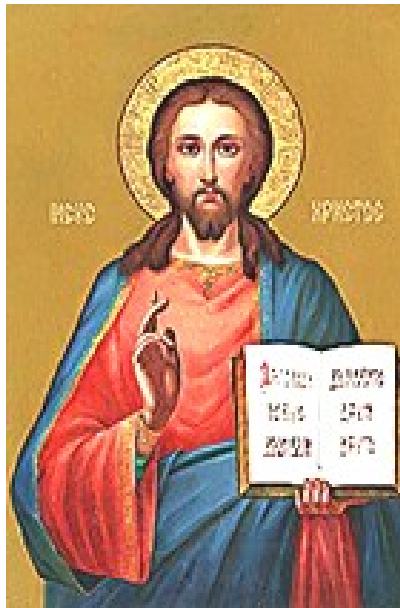

Декалог

„Закон Божий – Десять Заповідей Божих, у яких міститься норматив відносин – щодо перших трьох: людина – Бог, у решті семи: людина – ближній. Вони написані не випадково саме в такому порядку:

1. Я Господь, Бог Твій: не матимеш інших богів крім Мене.

Ніщо і ніхто не повинен стояти на перешкоді у твоєму наближенні до Творця. Пам'ятай слова, славної пам'яті Степана Бандери: „Наша основна мета – наближення до Бога”. Твоє серце повинне на 100% належати Богові. Не дозволяй ворогові (сатані) заволодіти твоїм серцем, через світові спокуси, бо „що може людина дати за душу свою навзамін?” Ця – перша, найголовніша Заповідь у Законі Божому, бо з неї випливають три основні богословські чесноти – ВІРА, НАДІЯ, ЛЮБОВ. Грішать проти цієї Заповіді також ті, хто з пустої цікавості чи через брак віри Богові, звертається за допомогою до різних екстрасенсів, відьом, ворожок, чаклунів, гороскопів та поза Христовою Церквою, збудованою на Св. Апостолі Петрі, іде уприємнювати собі слух до різних сект, на зразок „свідетелей іегова”, „мормонів”, „адвентистів сьомого дня”, „баптистів-євангелистів”, „п'ятидесятників”, „благовестей” та інших еретичних угруповувань, створених людьми, а не Господом нашим, Ісусом Христом.

2. Не взивай намарне імені Бога Твого.

Ще раз нагадаю, що не можна без потреби і без належної Творцеві поваги і любові, вживати у розмові Його Святе Ім'я. „Бо не вважатиме Господь безвинним того, що призиває Його ім'я надаремно.” (Вих.20,7) Провиняються проти цієї Заповіді також ті, хто склавши гідно, на Біблії чи за допомогою імені Божого, військову Присягу, не виконує її або порушує.

3. Пам'ятай День святий святкувати.

Ця Заповідь зобов'язує нас взяти активну участь (в Неділі і свята) у Святій Божественній Літургії та не робити важкої праці без важливої потреби і поглибити свої знання правд православної віри. Адже записано: „шість днів працєю, а сьомий день віддай Богові твоєму”. Але оскільки деякі заблукані єретики спекулюють словами зі Святого Письма (Біблії), кажучи, що Бог призначив сьомим днем Суботу, а не Неділю, то мушу тобі пояснити, що так, як ці люди, говорять лише ті, хто лишився людиною „вчорашнього дня” і чекає на свого власного, нового месію та зрікається Господа Нашого Ісуса Христа і Дня Його Воскресіння.

4. Шануй батька й матір твоїх, щоб тобі добре було і щоб довго ти прожив на землі.

Розглянувши перші три найголовніші Заповіді Божі, переходимо до першої із семи, що стосуються нормативу відносин між людьми. Ці сім Заповідей плекають у кожному з нас любов до ближнього. І початком любові до ближніх є саме ця – 4 Заповідь. Адже почуття любові кожна людина плекає в собі ще з лона матері своєї. І хоча джерелом любові – є Господь, Бог наш, але дитина вчиться тієї любові через посередництво своїх батьків, які, на той час, замінюють для неї Бога, правдиве джерело любові. Ми ж, як діти, зобов'язані цією Заповіддю віддавати батькам належну їм шану і повагу, послух і любов, за їхню спідію з Творцем у творенні життя. Ця Заповідь також зобов'язує нас любити свою Батьківщину, свою українську націю, мову, культуру, звичаї, традиції і за потреби навіть віддати своє життя за них. „Бо немає, - каже Ісус Христос, - більшої любові понад ту, як хто життя своє віддасть за друзів своїх”. Вона також зобов'язує, задля Бога, коритися світській владі, але якщо влада не зловживає і Закони Держави не протирічать Законом Божому, бо у протилежному випадку такі закони не зобов'язують християн до їх виконання.

5. Не вбивай.

Оскільки саме життя в земному тілі є найбільшим Божим даром, мати буття в собі, на основі якого базуються всі інші Божі дари, то відповідно, ніхто не має права, окрім Творця, забрати життя, тобто його знищити. Отже порушниками цієї Заповіді є не лише ті хто відбирає життя в ближніх, але й ті, хто вкорочують у будь-який спосіб своє власне життя, - самогубці. Також грішать проти цієї Заповіді ті, хто чинить аборт, або призводить чи намовляє когось до нього, або вживає контрацепції з метою вбити зародок людського життя. Важчим гріхом за цей є лише духовне вбивство, тобто вбивство душі – згіршення ближнього. Ісус Христос застерігає нас, кажучи: „А хто спокусить одного, з тих малих, що вірують у Мене, такому було б ліпше, якби млинове жорно повішено йому на шию, і він був утоплений у глибині моря”. Саме тому не грішить цим гріхом дівчина, в якій відбирають честь, убиваючи нападника. І

саме тому наші „прадіди великі” воліли вмерти на полі бою з шаблею в руці, ніж все життя плазувати рабом у загарбників. Вони свою честь і гідність та свого народу ставили вище ніж земне життя, біля повного корита.

Знову ж мушу застерегти від багатьох сектантів, які спокушають необізнаних зі Словом Божим та Його Заповідями „малих людей” і кажуть, що не можна брати зброю до рук і вбивати нападників, мотивуючи це тим, що це порушує цю 5 Заповідь. Ти таких цурайся, кара на них вже здавна не бариться... Кожна людина має право захищати своє життя, а навіть шляхом вбивства нападника. І якщо можна боронитися проти божевільного, який посягає на життя і здоров'я твоє чи твоїх ближніх, то тим більше проти ворога. Що ж до обов'язку захищати життя ближніх, батьки зобов'язані захищати своїх дітей, а воїни всіх людей, їх здоров'я духовне і фізичне та майно. Було б наївно думати про Івана Хрестителя, що він не знав Заповідей Божих, коли повчав воїна, що той має робити: „Сумлінно виконуй свій обов'язок, задовільняйся своєю платнею і не зобиджуй вдів і сиріт”.

6. Не чини перелюбу.

Запам'ятай, що хто приходить до Бога і єднається з Ним у Тайні Святої Євхаристії, той стає з Ним одним – цілим, оскільки ми всі частинкою своєї душі становимо єдине Тіло Христової Церкви, а хто приходить, (добровільно), і єднається з перелюбницею, той стає з нею одним тілом.(І Кор.6,16-18) Ні в якому іншому грісі людина не занечищує власного тіла, як у перелюбі, у своєму тілі вона мала б прославляти Творця. Нагадую тобі, що ми, тобто наші тіла – є посудиною, в якій Дух Святий перебуває, отже не можна бруднити у перелюбі те, що Бог створив від початку чистим на Свою прославу. У Псалмах читаємо: „Людина у Правді не встоїться, пристане до скотів нерозумних і стане подібною до них”. Ісус Христос викупив нас з під влади гріха і смерті, бо гріх тягне за собою смерть. Отже людина має силу, завдяки Христу і за Його допомоги, перебороти в собі тваринне бажання віддаватися пристрастям і зберігати себе чистою від гріха перелюбу.(І Кор.6,9) Отже, потрібно уподібнюватися Сину Божому, Ісусу Христу, щоб стати дітьми Божими, а не "худобі", яка не здатна стримувати своїх похотей і через те належить дияволу, бо диявол грішить від початку. Вибір, через вільну волю, як дар Божий, належить нам. Що ми оберемо? До кого уподібнимся? Де перебуватимемо? З ким? Не помилися у своєму виборі, щоб потім не довелось гірко страждати.

Цим гріхом грішать люди, які служать не Богові, а є рабами своїх низьких пристрастей і похотей. Бо хто ким переможений, той тому й раб. Всі сексуальні стосунки поза церковним шлюбом є порушенням цієї Заповіді.

7. Не кради.

Це гріх проти власності, бо кожна людина має право користуватись дочасними добрими, придбаними і заробленими чесним шляхом, щоб утримувати себе, свою родину і чинити з того діла милосердя та милостині. Оскільки крадіжка противиться чесноті справедливості, а ми знаємо, що всяка несправедливість – є зло і беззаконня, тож не можна чинити зла, від якого ми всі страждаємо. До порушення цієї заповіді належить також:

1. Крадіжка (злодійство, тихо, на ничку, привласнена чужа річ).
2. Грабунок (розбій, напад, відкрито із застосуванням сили (зброї)).
3. Лихва (відсотки в банку з чужого добра).
4. Вандалізм (нищення чужої власності).
5. Ошуканство (шляхом обману заволодіння чужим добром (на вазі, якості і т. д.)).
6. Затримання заробітної плати (цей гріх кличе про помсту до Неба).

7. Захланність або скупість – це гріх супроти Бога (бо все, що ми посідаємо, тобто маємо у власності, матеріальне чи духовне, належить виключно Йому і від Нього ми все одержали в дар). Вона противна милостині. Святий Іван Золотоустий, повчаючи нас, дає таку пораду:” Велике діло – милостиня, полюбім її, вона не має нічого собі рівного. Вона може змити гріхи й охоронити від засуду. Ти мовчиш, - а вона стоїть і охороняє тебе. Що більше, тоді, як ти мовчиш, тисячі уст дякують за тебе”.

Порушення цієї Заповіді тягне за собою обов'язок реституції, тобто повернення чужої власності – власникові речі. Добрий приклад дає усім злодіям митар Закхей. Розкаявшись, він каже: „...а кому завинив, віддам учетверо...”.

8. Не свідчи неправдиво на ближнього твого.

Цей гріх язика, того м'язового органу в роті, яким людина може спілкуватися з ближнім, славити і прославляти Бога, або обмовляти, очорнювати, осуджувати, гостро критикувати, понижуючи на честі і гідності свого ближнього, проклинати, богохулити і т. д. Через те, що людина слабка і схильна більше до зла, як до добра, то для неї дуже повчальною є приказка: „Мовчання золото, а слово сrebro”. А мудрий, іспанський богослов, Хосе Ескрива, каже: „Коли не маєш чого доброго сказати про людину, - промовч. Вже ж тебе те слово не розірве”.

Цей гріх, як і попередній, теж тягне за собою обов'язок реституції, тобто повернення відібраної честі і гідності ближнього. Як ми вже згадували у п'ятій Заповіді, ЧЕСТЬ і ГІДНІСТЬ – дані нам в дар від Творця на Його, Богу прославу, і саме тому людина має плекати і берегти свою честь та гідність від малку і до смерті, але й ніколи і в жодний спосіб не відбирати їх у ближнього. Коли йде війна, воїн має право вбивати під час бою ворогів, але ніколи не має права відбирати честі і понижувати на гідності ворога, оскільки він теж людина, і як кожна людина, створений на образ і подобу Богу.

9. Не пожадай жінки ближнього твого.

Ісус Христос каже: „Хто пожадливо подивиться на жінку, той вже вчинив із нею перелюб у своєму серці”. Ця Заповідь застерігає нас від нечистих думок, оскільки наші думки і помисли мали б належати Богові і про Боже думати. Бо де твої думки – там і ти сам. Саме тому, що людина слабка, а диявол підступний, Ісус Христос, перебуваючи на Оливній горі, застерігає учнів: „Моліться не переставаючи, бо ходить довкола вас, ніби лев ревучий, і дивиться кого пожерти...”. Саме молитва є тим добрим засобом проти нечистих думок нашптуваних дияволом у нашому

розумі. Господь виразно каже: „Спротивтеся йому, і він втече від вас”.

10. Не пожадай нічого того, що є власністю ближнього твого.

Ця Заповідь застерігає нас, забороняючи мати лихі думки проти чужої власності. Вона тягне за собою отруйне почуття – заздрість, яке роз`їдає і нищить душу людини і в підсумку людина має замість спокою і радощів – неспокій і журбу... (Мат.15,19). Істиною є те, що жодна людина ще не втекла і ніколи не втече від власної совісті. Де б ти не пішов, де б не сховався, всюди твоя брудна совість тебе знайде і про себе нагадає отруйною гадиною. Навіть безбожники й ті відчують угризіння нечистої совісті і лишаючись з нею один на один, невимовно страждають. Про яке ж тоді щастя можна говорити, коли така біда обсяде людину і ніде не дасть їй спокою, якого прагне всією своєю душею і ніколи не зможе заспокоїтися, доки не знайде.

Людина, назагал, крізь все життя послуговується своїми бажаннями і прагненнями, намагається віднайти і зробити те, чого хоче, і якщо їй щось із того не дається, вона гірко сумує, і, все ж, далі намагається осягнути свої мрії. А тепер, уяви, що все, чого ти бажав, прагнув, хотів і про що мріяв – є марнота, абсолютно непотрібна для твоєї душі, яка спонукала, через твої бажання, віднайти Єдиного Бога – Творця, який тебе створив для Себе і тільки в Ньому душа віднаходить мету усіх своїх бажань-прагнень. Бо поза Ним, лише ненаситна безодня пристрасних бажань, які ніколи не можна вгамувати. Отже, людина мусить зробити вибір, тобто скористатися Божим даром – вільною волею вибору: все життя ганятися за вітром, годувати ненаситну утробу пристрастей і тваринних бажань і, врешті, пожати страждання, скрегіт зубів і сльози; Чи віднайти, прийти, і поєднатися з Творцем і мати повноту своїх прагнень та заспокоєння душі. Бо як влучно сказав Св. Августин: „Неспокійна душа моя, доки не поєднається з Богом”. **Бо увесь сенс людського життя на землі полягає в тому, щоб послуговуючись Заповідями – уподібнитися Сину Божому, Ісусу Христу, і через уподібнення Йому та за Його допомогою – відновити втрачену гідність бути Божою дитиною. І тоді вже, як дитина, сподіватися на спадок від Отця – Царство Небесне.**

Головне ж що потрібно тобі запам`ятати, що Люблячий нас Творець дає ці, Десять Заповідей, нам, зі Свого великого милосердя, через любов до нас немічних. Не як обуза і непотрібний тягар, а як інструмент до осягнення щастя і Царства Небесного. Не випадково Ісус Христос наголошує на цих словах: „Хто любить Мене, той заповіді Мої зберігає”. В іншому місці Євангелія читаємо: „А Заповіді Мої не важкі..., бо тягар Мій легкий і ярмо Моє любе...”, „Заповіді, які дають життя тому, хто їх виконує...”.

Прийдіть до Мене всі...

Тайна Вечеря